

15 ΙΟΥΝΙΟΥ. 1852.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

ΦΥΛΛ. 54.

Η ΚΛΕΩΝΗ.

ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Α'.

Ἐν τῇ Ἀργολίδι, ἐπὶ θέσεως τερπνῆς καὶ ζωγραφικῆς, οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης, ἔκειτο ἡ πολίχνη Ἑρμιόνη, καὶ ὑπὲρ αὐτὴν ὕψυτο τὸ ὄρος Πρῶν. — Καὶ σήμερον δὲ, ἡ μὲν φυσικὴ καλλονὴ διατηρεῖται πάντοτε ἡ αὐτὴ, μικρὰ ὅμως παραλλαγή, μακροῦ χρόνου ἄμεσον ἀποτελεσμα, συνεδῆ ἐπὶ τῶν παρεπομένων ταύτης. Ἡ πάλαι Ἑρμιόνη ἐπὶ τὸ βαρβαρικώτερον καλεῖται Καστρί, καὶ ὁ Πρῶν ἔλαβε τὸ σεπτὸν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου ὄνομα. — Οἱ δὲ ἄλλως ἄσχημοι κάτοικοί της ἔζων ἀπὸ τῆς γεωργίας καὶ τῶν ποιμένων, καὶ ὀλίγοι μόνον ἀπεδήμων μακρὰν. Αὐτῇ, τινε λοιπὸν θερινῆς ἡμέρας ἐκείσε παρὰ τοῦ ὄρους τοῦς πρόποδας, εἰς θέσιν μακρὰς διχστάσεως ἀποπτον, ἐκάλυπτο νήθουσα νεῆνις, καλλονῆς ἀρχετύπου. Ἀνάστημα εἶχε μέτριον, ὄψιν λευκὴν καὶ διαυγῆ, ὀφθαλμούς μεγάλους καὶ μέλανας, κόμην μελάγχρουν, φυσικῶς ἀλλ' ἐξαισίως περιπεποιημένην, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σκιάδιον ἐκ φιλοιοῦ φιλύρας, σύμφωνον πρὸς τὸν λοιπὸν χωρικὸν της ἱματισμόν. Ἡ δὲ εὐγενὴς αὐτῆς σκυθρωπότης ἐδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ της κάλλους, μᾶλλον ὥς πλεονέκτημα ἢ ὥς ἐλάτ

τωμα. Ἰκανῶς δὲ μακρὰν της, λειοκῶμων ὁ πόντος καὶ πτυχίς τινες μᾶλλον ἢ κύματα σχηματίζων, ἀντενάκλα τὸν γλαυκὸν ἐκεῖ-ον οὐρανόν, οὐτινος ἡ εὐδία φαίνεται πρὸς ὡς εἰκονίζουσα τὴν εὐδίαν τῆς ἑλληνικῆς ὥραιοιότητος. — Ἀμφοτέρως δὲ δὲν σκιάζουσιν εἰ μὴ μελαγχολίας περιοδικὰ νέφη.

Τὸ προηγούμενον τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου ῥόδιον σέλας τῆς ἡμέρας, ἐχρoίαζε τὸν ἀναπεπταμένον τῆς Ἑρμιόνης ὀρίζοντα, καὶ τῶν πτηνῶν τὰ ποικίλα ἔθνη ἐφαλλον τὴν συνήθη αὐτῶν εἰς τὴν ἀνατολὴν ὕμνον.

Πάντες οἱ Ἑρμιονεῖς, ἐπορεύοντο ἕκαστος εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἔργον, καὶ μακρόθεν προσήρχοντο, ὅπου ἡ νέα ἐκαθῆτο, δύο νεανίαι ἢ μᾶλλον ἄνδρες, ξέροντες ἀνὰ χεῖρας δρεπάνην, διότι ἦτο θέρος καιρὸς.

— Κλεῶνῃ, τῇ εἶπεν ἐγγὺς ἐλθὼν ὁ πρεσβύτερος, λίαν πρῶτ' ἐξῆλθες σήμερον. Μὴ τυχὸν ἐνδόμυχός τις θλίψις σὲ κατατρέχῃ καὶ ζητῇς τὴν θεραπείαν αὐτῆς εἰς τὴν φύσιν καὶ τὰς καλλονάς της;

Ἡ νέα δὲν ἀπεκρίθη· ἀλλ' ἐθεώρησε τὸν πόντον καὶ ἐδάκρυσε.

— Σ' ἐννοῶ, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, σὲ λυπεῖ τοῦ ῥίλου Κλείτου ἢ μετ' ὀλίγον ἀναχώρησις, διότι ἐκτός της φιλίας καὶ ἄλλο τι αἰσθημα σὲ συνέδεε μετ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ, παρηγορήθητι, ἀδελφῇ, ὁ Κλείτος θέλει ἐπανελθεῖ ἐξ Ἀθηνῶν τέχνης ἐμπειρος καὶ πλούσιος, καὶ τότε βεβαίως θέλει μεταδώσει καὶ εἰς σὲ μέρος τῆς εὐδαιμονίας του. Δὲν εἶναι οὕτω Κλείτε;

— Ναί, ἀγαπητὴ Κλεῶνῃ, ἀπεκρίθη ὁ Κλείτος· ὑπ' αἰσίους οἰωνοῦς ἐμελέτησα τὸ ἐπιχειρήμα μου, καὶ ὑπὸ τιοῦτους ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω. Ὁ θεὸς μου Πολύκλειτος εἶπε ἤδη γνωστὸς εἰς τὰς Ἀθή-

νας ὡς καλὸς τεχνίτης καὶ ὡς πλούσιος· θέλω προσ-
τρέξει εἰς τοῦτον, καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ συν-
δρομήν του θά κατορθώσω νὰ ἐπαέλθω μεταξὺ σα-
εὐτυχέστερος ἢ ἡδὴ, ὅπως καταστήσω εὐτυχέστερος
καὶ ὑμᾶς . . .

— Πλὴν, Κλεῖτε, ἀπεκρίθη πικρῶς μειδιῶσα ἡ
νέα, ὁ πλοῦτος συνεπιφέρει ἐνίοτε δαινά, χείρωνα τῶν
τῆς πενίας. Αἱ δὲ Ἀθηναίαι μεταχειρίζονται τὰ θελγντρά-
των ὡς δέλεαρ, καὶ συλλαμβάνουσι τοὺς ξένους, οἵτι-
νες μένουσιν ἐνώπιόν των ὡς ἰχθὺς ἄφρονι . . .

— Ἀμφιβάλλεις λοιπόν περὶ τῆς πίστεώς μου,
ἀντεῖπεν ὁ Κλεῖτος· ὦ! ὁμολόγησαν τὴν ἀμφιβολίαν
σου, καὶ τότε παρκατῶ πᾶσαν περὶ μέλλοντος ἐλπί-
δα μου, καὶ περιορίζομαι εἰς τὸν στενὸν τῆς πατρίδος
μας κύκλον, λατρεύων σέ, καὶ θυσιάζων εἰς τὸν βω-
μὸν τῶν θελγντῶν σου τὸν προορισμὸν, πρὸς ὃν
ἀποβλέπω . . .

— Στενὸν ὡρύσας τὸν κύκλον τῆς Ἑρμιόνης,
εἶπεν ὁ ἕτερος τῶν δύο, ἀλλ' ἤξευρε ὅτι ὅσον εὐρύτε-
ρος εἶνε ὁ κύκλος κοινωνίας τινος, τόσῳ εὐρυχωρό-
τερον ἀναπαύονται τὰ αἰσχρότερα πικρὰ, τόσῳ εὐχε-
ρίστερον στήουσιν αἱ κακαὶ τὰς κατὰ τῶν ἀνθρώ-
πων παγίδας των . . . Σὲ γνωρίζω, Κλεῖτε, σχεῖδόν
νηπιόθεν, καὶ ἐνόησα ὅτι ὁλόκληρος ἡ ψυχὴ σου δὲν
εἶνε εἰμὴ κατοικία φλογωδῶν αἰσθημάτων, ἀτινα ὁ-
μως, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ εἰπῶ, φίλε, ὅτι νομίζω
νεανικῆς φαντασίας ἐφημέρους ὀνείρους καὶ ὀχι-
σταθεροὺς τοῦ βίου σου ὁδηγοὺς, ἢ τοῦλάχιστον εὐ-
χαρίστους συντρόφους. Ἀνέβη ἡδὴ ἐπάνω ἀπάντων ἡ
φιλοδοξία ἢ μᾶλλον φιλοχρηματία, καὶ δὲν δύνασαι
νὰ ἡσυχάσῃς πρὶν ἢ ἐπιτύχῃς αὐτῆς, ἢ τοῦλάχιστον
πάντῃ ἀπελπισθῇς. — Κλεῖωνη, προσέθεσε, στραφεὶς
πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, ἄφες τὸν Κλεῖτον νὰ ἀπολαύ-
σῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς ὠαίους καρπούς, μὴ τὸν ἐμπο-
δίξῃς διὰ δακρύων καὶ παρακλήσεων· πιστεύσόν μοι
ὅτι, ἂν κατορθώσῃ νὰ τοὺς γευθῇ, ὑπὸ τὸν εὐχρουν
αὐτῶν φλοιὸν, θέλει ἀπαντήσῃ πικρίαν ἀνούσιον, καὶ
τότε, ἐπιστρέψας εἰς τὸν στενὸν κύκλον τῆς Ἑρμιό-
νης, θέλει κατακλιθῇ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τὰς πτέρυ-
γας καὶ τῆς φιλίας τοὺς κλῶνας, καὶ θέλει γίνε-
αι αὖθις, ὡς ἦτο καὶ εἶνε, πιστὸς ἐραστὴς καὶ ἀγα-
θὸς φίλος.

— Πλὴν ἀγῶμεν Κλεῖτε, καιρὸς ἐργασίας.

Καὶ ἔλαβον πάλιν τὸν πρὸς τὸν ἀγρόν των δρόμον
οἱ δύο φίλοι. Ἡ δὲ Κλεῖωνη ἔμεινεν ἔτι μικρὸν ἐν ἡ-
κείνῃ τῇ θέσει, κρυφίως θρηνοῦσα, πλὴν ἐξῶθεν μει-
διῶσα, καὶ ὅταν ἀνέβῃ ὁ φοῖβος ἐπανῆλθε τεθλιμμέ-
νη εἰς τὴν καλύβην τῆς.

B'.

Μέχρι τοῦδε εἶδομεν τοὺς τρεῖς φίλους, ὡς ὑπο-
κριτὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡδὴ δὲ πλησιάζωμεν αὐτοὺς
καὶ δὲ τοὺς θεωρήσωμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἵνα ἐννοή-
σωμεν κάλλιον καὶ εὐκρινέστερον τοὺς προλαβόντας
αὐτῶν λόγους.

Ὁ Κλεῖτος καὶ ὁ Θυέστης ἦσαν φίλοι, οἵτι ἀπαν-
τῶνται μόνον εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους· οἱ ἄγροί αὐ-

τῶν καὶ εὐτελεῖς λατομεῖον ἐν πλησιχώρῳ νήσῳ ἦ-
σαν οἱ μόνον των πέποι. Τὰς δύο δὲ καρδίας των ὁ ἱλα-
ρὸς τῆς φιλίας δεσμός· εἶχε μεταβάλει εἰς μίαν
καὶ μόνην, καὶ ταύτην ἀθῶον καὶ ἀπλοκήν. Ἀλλ'
ὑπῆρχε μικρὰ τις εἰς τοῦτο διαφορὰ τῶν δύο ἡ μία
καρδία μίαν εἶχεν ὑποστῇ πάλιν, τὴν πρὸς τὴν φι-
λίαν, καὶ ὑπέκρυπεν εἰς ταύτην διὰ συνθήκης· ἐν ᾧ ἡ
μία ἢ καρδία τοῦ Κλεῖτου εἶχεν ἀνίστως παλαίσαι
πρὸς ἄλλο συναίσθημα φοβερόν, καὶ ἠττήθη ὑπὸ τού-
του, τραυματισθεῖσα καιρίως.

Πολλάκις μυροβόλον ἐσπέραν κατήμενος μετὰ τῆς
Κλεῖωνης πρὸ τῆς λιτῆς καλύβης αὐτοῦ, εἰς τὴν γλυ-
κεῖαν τῆς σελήνης αὐγὴν, καὶ τῶν ἀστέρων τὴν μυ-
ριόφωτον λάμψιν, παρεδίδετο μετ' αὐτῆς εἰς ὄνει-
ροπωλήσεις ἀφάτους· καὶ τότε μὲν, ὡς συμβαίνει εἰς
νεαζόντας ἐραστὰς, ἔβλεπον ἀμφοτέρω ἐνώπιόν των
πλατὺν ὀρίζοντα μέλλοντος, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀνατέλ-
λον λαμπρὸν καὶ ἀκτινωτὸν τῆς εἰμαρμένης αὐτῶν
τὸ ἄστρον· ἀλλ' ὅταν ἔμενε μόνος ὁ Κλεῖτος, στιβα-
ρὰ καὶ κρηνοφόρος ἡ φιλοδοξία, καὶ ὁ πλοῦτος ἐν ἀρ-
γυρᾷ πανοπλία ἐμάχοντο περὶ πρωτείων κατὰ τοῦ
ἔρωτος, ἀπλοῦ ταξότου, καὶ ἐνίοτε τὸν ἐνίκων καὶ τὸν
ἐξέβαλλο, ἐπὶ μικρὸν τῆς καρδίας ἐκείνου.

ὑπὸ τὸ κράτος τῶν δύο τούτων θεῶν προσῆλθε
μία πρῶτα εἰς τὸν Θυέστην, καὶ μετὰ τινὰς ἀση-
μάντους λόγους

— Οἱ ὄνειροι, φίλε, τῷ εἶπε, σπανίως ψεύδονται·
τὴν παρελθούσαν νύκτα, ὁ θεῖός μου Πολύκλειτος ὁ
Θάσιος τοσοῦτον ταχέως πλουτήσας εἰς τὸ Ἀθήνησιν
ἐμπορίοντος, μοὶ ἐπεφάνη, καλῶν με παρ' αὐτῷ ἵνα
μὲ πληρώσῃ εὐεργεσιῶν. εἰ γῆ εἶναι ἀχάριστος πρὸς
τὸν θεραπεύοντα αὐτήν, μοὶ εἶπε· φέρε μοι τὸν μι-
κρόν σου θησαυρόν, καὶ βέλω τὸν αὐξήσῃ εἰς ἑξ μῆ-
νας πλέον ἢ ὅ,τι σὺ εἰς δέκα ἔτη πόνων καὶ μόχθων.
ἵνα νικήσῃ τοὺς ἐνδοιασμούς μου, ἥπλωσεν ἐνώπιόν
μου τοὺς πλουσίους τάπητας τῆς Καρχηδόνας καὶ
τῆς Μιλήτου, τὸν ἐλέφαντα τῆς Λιβύης, τὰ ἀρώ-
ματα τῆς Κυρήνης καὶ τοῦ Παντικαπαίου. Ἡ θεία
τοῦ πλούτου τούτου ἐθαμβώσε τὰ ὄνματά μου, καὶ
ὅταν ἐξύπνησα σφοδρὸς παρμός, εὐδαιμονίας οἴω-
νός, ὡς οἶδας, ἐπέμφθη, ἵν' οὕτως εἰπῶ, παρὰ τῶν
θεῶν, ὑποστηρίξων τὰς εὐχὰς τοῦ θεοῦ μου. Θέλω ἀ-
ναχωρήσει· λοιπόν διὰ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπειδὴ ἐλά-
χιστα πράγματα ἀπαιτοῦνται πρὸς τὴν τελείαν εὐ-
δαιμονίαν μας, ἡ μικρά μου πειουσία μετ' οὐ πολὺ
θέλει συμπληρωθῇ, καὶ θὰ ἐπιστρέψω τότε ἐνταῦθα,
ἵν' οὐδέποτε πλέον σὰς καταλείψω.

Ἐκὼν ἀέκων κατεπίσθη ὁ Θυέστης εἰς τὴν πρότα-
σίν του ταύτην, καὶ περιέμενον μόνον τὸ τέλος τοῦ
θέρους, ἵν' ἀναχωρήσῃ ὁ Κλεῖτος.

Ἐκ τούτων εὐκόλως, ἐλπίζομεν, ἐννοεῖται τὴν
καὶ τῆς Κλεῖωνης ἡ χάρισσα μελαγχολία καὶ τῶν δύο
φίλων ὁ προηγούμενος διάλογος.

Εὐτυχῶς παρῆλθε τὸ θέρος, αἱ ἀποθήκαι των ἀφθό-
νως ἐπληρώθησαν, καὶ διὰ τῆς τιμῆς τῶν πωληθέν-
των σιτηρῶν ἐδυνήθη ὁ Κλεῖτος νὰ παρασκευάσῃ τὰ
πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἐφθασε καὶ ἡ θεινὴ ἐκείνη στιγμή· οἱ δύο τοῦ

φίλοι τὸν προέπεμψαν, καὶ, ὅταν ἴνα τὸν ἐπιβιβάσω-
σιν ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, διέδωκαν παρὰ τὸν
ναὸν τῆς Θερμῆς Αἰήτηρος, σφίγγων αὐτὸν ὁ
Θυέστης εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ζωηροῦ, τῷ εἶπε μὲ
φωτὴν διακοπτομένην ὑπὸ λειγῶν.

— Φίλε ἰ μαρτύρομαι τὴν θεὸν, ἥτις ἐπιστάται
εἰς τὴν ἀναχώρησίν σου, ὅτι κ' ἐγὼ, ἴα συντέλω τὰ
ἡμέρας τοῦ χωρισμοῦ μας, θέλω τρεῖς κατόπιν τῆς
τύχης· ὁ πρῶτος ὑμῶν αὐτὴν ἀπαντήσας θέλει στα-
ματήσει τὸν ἑτερον εἰς τὸν δρόμον του, καὶ τότε θέ-
λωμεν διανοεῖσθαι μόνον πῶς εὐδαιμόνως νὰ ζῶμεν.

Ἡ ναῦς, λαχὸν ἰστίον ἀναπετάτατα, ἐμικρύνθη
μετὰ τινὰς διαδρομὰς· οἱ δὲ δύο κατὰλειφθεντες ῥί-
λοι ἐπὶ μικρὸν τὴν ἡλιοδόκησαν ἀκίνητοι καὶ σιω-
παῖοι διὰ τῶν ὀρθαλμῶν, καὶ ὅταν ἤφανεσθαι εἰς τὸ
ὄριζόντα, ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων καὶ
ἔρχισαν νὰ θρηνῶσιν . . .

Γ'.

Εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐδατίλευε τότε ὁ χρυσοῦς τοῦ Πε-
ρικλέους αἰώ· ἀφειδῶς ἐξωδεύοντο τῶν σμύρνω-
τά χυρήματα, εἰς πολυτελεῖς καὶ με αλοπρεπεῖς οὐ-
κοδομάς, εἰς θαυμάσια θεήματα καὶ ἐξαισίους ἀγῶ-
νας· νεόκτιστον δὲ τοῦ ἱκτινίου τὸ ἀριστοῦργημα,
ἐκίνει τὴν κρινὴν περιέρχεται καὶ γυνικὴν διέσπειρει
ἐκπληξιν.

Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι ὁ Πολύκλειτος, εὐμενῶς τὸν
ἐνέψιον τοῦ δεχθεῖς, κατὰ πρῶτον ἐφρόντισε νὰ πε-
ριέριξεν αὐτὸν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πλούτου καὶ τῶν
μνημείων τῶν Ἀθηναίων.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Κλεῖτος, εἶδε μετ' ἀναισθησίᾳ
τὰ θαυμάσια ταῦτα· ἀντιθεραπεύμενος εἰς χωρὴν
σχεδὸν ἀγρίαν, δὲν εἶχεν ἐπὶ κινῶναι τὰς κλίσεις
του, ὥστε νὰ κρίνῃ καὶ ἐκτιμᾷ τὰ προϊόντα τῆς τέ-
χνης καὶ ἐπιστήμης.

Αἱ δ' ἐράσμιαι ἀμνήσεις, ἃς κατέλειπεν ἐν τῇ
Ἑρμιόνη, οὕτως ὠραίζον ἐπὶ αὐτὴν ὑπὸ τὰ ὄμματα
του, ὥστ' ἐφρόνιζε ὅτι ὁ ἐξαισίος τοῦ Περικλέους ναὸς
μόλις ἐδύνατο νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ ἱερόν τῆς Θερ-
μῆς Αἰήτηρος, καὶ ὅτι ἡ Πελοπόννησος Αἰήτηρ τοῦ δαι-
μονίου Φειδίου ὤφειλε νὰ ἦναι ἥττον σεπτὴ τοῦ βρο-
τοδόκου Πανός, βαναύσως ἐυλογεγλυμμένου παρὰ
τὸ Βουκεφάλειον ἀκρωτήριον. "ὦ! κατὰ πόσον ὁ Κη-
φισσὸς δι' αὐτὸν ἐστερεῖτο τὸν γλυκὺν τοῦ Ὑλικοῦ
φλοίσβον!

Ἐν τούτοις, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ
ἤρξαντο νὰ διακρίνωσι τὰς καθαρὰς καὶ ἀδόλους
μορφὰς ταύτας, Ἑλληνικῆς γλυφίδος ἀριστουργήμα-
τα τοῦ Ἑκατομπεδέου αἱ κορυφαὶ κιονοστοιχίαι τῷ
ἐπεφάνησαν ἤδη μᾶλλον καλλιεργημέναι, ἐν ὅλῃ αὐ-
τῶν τῇ μεγαλειότητι, ἀρμονίας ἀπυγέγραμματα θείας.

Ἐθάρμαζεν, ἐμπαθῶς μάλιστα, τῆς Ἀτθίδος γλυ-
πτικῆς καὶ ζωγραφικῆς τὰς λεπτότητας, καὶ εἰς τὰ
ἐργαστήρια φοιτῶν τῶν καλλιτεχνῶν, ἐπιτηδεύων τὰ
ἐργατῶν ἔκρινε, λαμβάνων, ὡς πᾶσα ἡ πλουσία τῶν
Ἀθηναίων νεολαία, ἐπαινεθὲν ὑπὲρ ἧ κατὰ τοῦ Παρ-
ράσιου καὶ Ζεύξιδος μέρους.

Ὁ Πολύκλειτος ἐν τούτῳ, ὁ διαθέτης τῆς μι-
κρᾶς τοῦ Κλεῖτου περιουσίας, εἶχε σημαντικῶς ἀν-
ξίσει αὐτὴν, διὰ τῶν ἐμπορικῶν τοῦ ἐπιχειρήσεως.
Ἀλλὰ μετὰ τοῦ θνηταυροῦ τοῦ Ἑρμιονέως συνπύξανον καὶ
αἱ ἰδέαι του· δὲ ἐφαιτᾶτο πλέον τὴν εὐδαιμονίαν
ἐν τῇ ἀπῇ παρὰ τὸν ἱεῶνα κατοικίᾳ μετὰ τῆς
Κλεωνῆς, ἀλλ' ἐν κορυφῇ οἴκῳ, διακεκοσμημένῳ ὑπὸ
μαθητῶν τοῦ Φειδίου, μετὰ Μαρπησίου ἢ Πεντελι-
κοῦ μαρμαρυ. Βαλκυνε λαμπρὸν ἐπὶ τὴν Ἀθηναίων δια-
μονὴν του, ἀνέλαβε μάλιστα ὑπουργίαν ἐν τῇ οἰ-
κίᾳ τοῦ Πολύκλειτου, καὶ εὐχαρίσται συγχρόνως τὴν
διπλὴν τοῦ ἐπιθυμίου, νὰ πλουτήσῃ καὶ νὰ τελειώ-
ποιθῇ περὶ τὴν γνῶσιν τῶν τεχνῶν.

Μεταξὺ τῶν νέων τοῦ φίλων, ἦν καὶ τις ἐνάμιλλος
τοῦ Ἀλκιβιάδου, περὶ τὴν ἀδρότητα τῶν τρόπων καὶ
τὸν πλοῦτον τοῦ ἱματισμοῦ· αὐτὸς ἐνέπνευσεν εἰς τὸν
Κλεῖτον τὴν πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς ἡδονὰς
κλίσιν, καὶ τὸν ἐμήσατο μετ' ὀλίγον εἰς τὴν διεσθαρ-
μένην ἐκείνην κοινωνίαν, ἐνθα δὲ πᾶντες οἱ ἰσχυροὶ
καὶ ἐνδοξοὶ μεταξὺ τῆς νεολαίας, καὶ αὐτῶν δὲ τῶν
στρατηγῶν καὶ τῶν φιλοσόφων, συνηθροίζοντο περὶ
τὴς περικαλλεῖς ἱωνίδας, ἃς εἴλκυσε ἡ Ἀσπασία εἰς
τὴν Ἀττικὴν, ἣν ἡμερώσασιν ἅμα καὶ διαφθείρωσι
τα ἦθα.

Ὅτε τὸ πρῶτον ἐπλησίωσε τὰ διεσθαρμένα ταῦτα
ἀνέκτορα, καὶ ἐγένετο αὐτῆσθε τῶν γυναικείων ἐκεί-
νων συνδιχλεύσεων, τὸ πλεῖστον μεστῶν θυμηδίας,
ἱστιασμῶν καὶ φιλοσοφίας, ἀνεμνήσθη ἐπὶ τὸν Θυέ-
στην καὶ τὴν Κλεωνῆν, καὶ ἐπεθύμει νὰ τοὺς ἴδῃ
ἄπεσφρμένους εἰς τοὺς αὐτοὺς λαμπροὺς κύκλους,
καὶ ἀπολαμβάνοντας τὰς αὐτὰς ἡδονὰς καὶ τὰς αὐ-
τὰς καταπλήξεις. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀνεπόλησε τὸν
καλὸν Θυέστην μετὰ τὸν χιτῶνά του καὶ τὴν χονδρε-
ιδεατάτην μαλλίνην χλαμύδα του, καὶ τὴν ἀθῶαν
Κλεωνῆν ἔχονταν τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην με-
μύρινον πέτασπον, καὶ, παρὰ τῶν αὐτοῦ πρὸς τοὺς
περὶ αὐτὸν, φέροντας ἀλουργίδα καὶ μετάξην, καὶ τὰς
ἀφ' ἑκείνης γυκαῖνας, ὧν αἱ κόραι, βοστρυχίζουσαι
καὶ κατακλυζόμεναι ὑπὸ περιχρύσου πορφύρας, ἐστε-
ρεοῦντο διὰ πλουσίων ταινιδίων ἢ ἐφυλακίζοντο εἰς
χρυσὰ πλέγματα, ἐννόησεν ἀφ' ἑαυτοῦ, μετὰ θανασί-
μου ἀηδίας, ὅτι ἡ ὄψις τῶν φίλων του ἤθελε τῷ προ-
ξήσει μόνον αἰσχύνῃ καὶ σύγχυσιν.

Ἀνεπαισθῆτως ἔλαβε τὰ ἦθη καὶ τὰς ἔξεις τῶν νέων,
μεθ' ὧν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συναναστρεφετο· συνειθίσε
νὰ θεωρῇ τὸν πλοῦτον ὡς τὴν πρώτην τῆς εὐδαιμο-
νίας βράν· ἀπέδωκε τὸνμα τῆς φιλίας εἰς τὴν συν-
νοχὴν ἐκείνην τῆς κραιπάλης, ἣν ἀπέκτησε μετὰ
νέων ἀνοήτων, μόλις γνωσῶν αὐτῶν καὶ ἥδη, οὐ μό-
νον ἐξηλείφθη παντάπασιν τῆς καρδίας του ἡ ἀνέμνη-
σις τῆς Κλεωνῆς, ἀλλὰ τὸ ἀποκτηνωθὲν λογικόν του
ἐτόλμα σχεδὸν νὰ σκεφθῇ, ὅτι νῆαν, μὴ ἔχουσα
ἄλλα δελεαστικὰ μέσα, ἢ τὴν ἀρχέτυπον καλλονὴν
τῆς, τὴν εἰλικρινεῖαν καὶ τὸν ἔρωτα τῆς, δὲν ἐδύνατο
νὰ ὑποτάξῃ μαθητὴν τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τῆς Ἀ-
σπασίας.

Μεταξὺ τούτων ἀπέθανεν ὁ Πολύκλειτος, ἀφεί-
ς εἰς μὲν τὸν μονογενῆ υἱὸν του σημαντικὴν περιουσίαν,

εἰς δὲ τὸν Κλεῖτον τὰ ἐπὶ τῆς μερίδος αὐτοῦ ἀναρίθμητα κέρδη. Καὶ τότε μόνον ἐνεθυμήθη αὐτός ὅτι ἱερὸν χρέος τὸν ἀνεκάλει εἰς Ἑρμιόνην.

— Ἀλλ' ἐγγίζει, ἔλεγεν, ὁ Ἀθηστυριὼν μὲν, ἐπικνέγων τὴν μεγάλην τῶν νεκρῶν ἐορτήν, καὶ χρεώστω ν' ἀποδώσω νέας τιμὰς εἰς τὴν μνήμην τοῦ θεοῦ καὶ εὐεργέτου μου· εἶμε καθήκον ὑπαγορευόμενον ὑπὸ τοῦ φύσεως καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης.

Διέμεινε λοιπὸν ἔτι εἰς Ἀττικὴν, καὶ, ἵνα μετριάτῃ τὴν πρόσφατον λύπην του, ἠνέωξε τὴν οἰκίαν του εἰς τὸ ἄργον σμῆνος τῶν μετ' αὐτοῦ συντροφόντων· μετ' οὐ πολὺ οἱ χοροὶ καὶ αἱ ἐορταὶ κατέστησαν ἀπαυστοι, καὶ ὁ ἐγκαταῆς ἐκεῖνος Κλεῖτος, ὅστις οὐ πρὸ πολλοῦ ἐτρέφετο ὑπὸ μόνου τοῦ προῦντος τῆς θήρας του, τῶν καρπῶν τοῦ κήπου του καὶ τοῦ μέλιτος τῶν ἰδίων του μελισσῶν, ἤδη κρατῶν ἀμφικύπελλον ἀνὰ χεῖρας, ἀνακελιμένος, ἐν μέσῳ εὐαριθ-

παρ' αὐτοῦ ὑπέρογκα δάνεια, οὐδόλως τὸν ἐπεσκέπτοντο· καὶ αὕτη ἡ κακολογία ἐπελήφθη τῶν ἐλαττωμάτων του, προθυμονμένη νὰ τὰ παραστήσῃ ὡς αἰσχρὰς κακίας. Ὁ τοῦ Θεσίου νεώκορος, ὃν δὲν περιέλαβεν εἰς τὰς ἐορτάς του, τὸν κατεγόρησεν ἐπὶ βαρυτάτῃ ἀπειθείᾳ πρὸς τοὺς χθονίους θεοὺς, ὡς εἰπόντα ὅτι, Καὶ ἂν ὁ νεκρὸς ἔμενιν ἄταφος, ἡ σκιά ἐλάμβανε τὴν οἰκίαν θέσιν. Ἦν ξένος· εὐρέθη τότε ἄνευ προστατῶν καὶ φίλων, καὶ, ταχέως συναθροίσας τῆς περικοσίας αὐτοῦ τὰ λείψανα, ἐφυγε τῶν Ἀθηνῶν.

Δ'.

Ἐπανέλθωμεν ἐν τούτοις εἰς τὴν Ἑρμιόνην.

Εἴκοσιν ἔτη εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Κλεῖτου, καὶ ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ἡ τύχη εἶχε βοηθήσει τὸν Θεῖστην, καταστάντα πλουσιώ-

Ἀρχαίως δεῖπνον.

μων συμποσίων, ἐπὶ Σαρδαναπαλείου κλίνης, ἥ ἐστεφανωμένος με κισσὸν ἢ με ἄνθη, ἐβλεπε τὴν τράπεζάν του κεκαλυμμένην ἀπὸ τὰ δυσσερετώτερα φαγητά· τὰ πτηνὰ τοῦ Φάσιος, αἱ δορκάδες τοῦ Μέλανος, καὶ αἱ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις πολυτιμότεραι καρίδες, ὁ χρύσοφρυς, ὁ ξιφίς, τῆς Κωπαίδος ὁ ἐγχεύς, κεκαρυκευμένα μετὰ κυμίνου καὶ ὀριγάνου, μόλις τῷ ἐφαίνοντο ἄξια νὰ παρατεθῶσι τοῖς ξένοις του, μεθύουσι μετ' αὐτοῦ εἰς οἶνους τῆς Κορκύρας καὶ Λέσβου. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον, ἀφ' οὗ διέτρεχε τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ ἐντὸς Κεραμεικοῦ, ἐν ἄρματι συρομένῳ ὑπὸ τεσσάρων λευκῶν τῆς Σικυῶνος ἵππων, ἐπανήρχετο καὶ ἐπαίξεν, ἔστιν ὅτ' ἐπ' αἰσίοις, μεγάλας ποσότητας εἰς τοὺς κύβους καὶ ἀστραγάλους.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνόησε τὴν ἀνάγκην τῆς μεταβολῆς τῆς πολυτελείας του. Τὸ παίγνιον ἔπαυσε νὰ τῷ ᾔνε εὐνοῦν· οἱ πλαστοὶ αὐτοῦ φίλοι, λαβόντες

τατον μεταξὺ τῶν Ἑρμιονέων. Ἀλλ' ἡ ἀπουσία τοῦ φίλου τοῦ ἐνεχάραξεν εἰς τὴν ψυχὴν του λύπης βαθύτατα ἔχνη, ἅτινα οὐδ' ἡ μεγαλητέρα εὐδαιμονία ἐδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ.

Ἡ δὲ Κλεῶνη μετεβλήθη, οὕτως εἰπεῖν, εἰς θρήνηους καὶ δάκρυα· βεβαίως δ' ἤθελε παραφρονήσῃ, ἐὰν δὲν εἶχε τὸν ἀδελφὸν τῆς πλησίον τῆς.

Μίαν ρθινοπωρινὴν ἐσπέραν, ἐκάθηντο λαλοῦντες ἐξωθεν τῆς καλύβης των, καὶ ἡ ὁμιλία των περιστράφη μετ' ὀλίγον εἰς τοῦ κοινοῦ αὐτῶν φίλου τὴν ἀπουσίαν.

— Ἴδου, εἶπεν ὁ Θεῖστης, ρθινόπωρον εἶνε, εἴκοσιν ἔτη ὁλόκληρα ἀφ' οὗ ἐχωρίσθημεν.

— Οὐδέποτε, ἀντεῖπεν ἡ Κλεῶνη, ἤλπιζον παρ' αὐτοῦ ἀπιστίαν τοσαύτην· πλὴν ἄρα γε ζῇ; τίς οἶδε, φεῦ! τοῦ ἀθλίου τὴν τύχην.

— Πρὸ πολλοῦ, ἀδελφή μου, ἀπεκρίθη ὁ Θεῖστης,

δεινούμενη, νὰ δράμω πρὸς ἀνέυρεσίν του· ἀλλ' ἐκω-
λυμένη ἔνεκα σοῦ, φοβούμενος νὰ σ' ἀφήσω ἐν τῇ
λύπῃ σου μόνην καὶ ἀπαρχμύθητον.

— Ὡ! ὄχι, ἀδελφέ μου, ὕπαγε, ἀπεκρίθη ἡ Κλε-
ώνη· βεβαίως ἡ ἐλπίς ὅτι ἴσως τὸν ἐπαύριον, θέλει
μοὶ εἶσθαι παρήγορος ἄριστος.

Εὐθὺς λοιπὸν τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπὸ πρωΐας παρε-
σκευάσθη ὁ Θυέστης, καὶ, ἀποχαιρετίσας τὴν ἀδελ-
φὴν του καὶ εὐχηθεὶς αὐτῇ καρτερίαν καὶ γενναϊότητα
ἀνεχώρησε.

Φθας εἰς τὴν Αἰγίον περὶ λύχων ἀφ' ἧς εἶχε πο-
ρευθῆ εἰς τινος Ἑρμιονέως, ξένου αὐτῷ, τὴν οἰκίαν
νὰ διανυκτερεύσῃ, ὅταν τὴν νύκτα ἡγέρθη θύελλα αἰ-
φνιδια καὶ φοβερὰ. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἠκούσθησαν
ἀπὸ τοῦ λιμένος φωναὶ αἰτούντων βοῆσαι, καὶ ἐπει-
δὴ πάντες ἐνόησαν ὅτι πλοῖον κινδυνεύει ἔτρεξαν πρὸς
συνδρομὴν του.

Καὶ τῷ ὄντι ναὺς φορτηγὸς ἀπ' Ἀθηνῶν ἐρχομένη,
κατεδυζέτο ἤδη, εὐρεθείσα ἐν καιρῷ τῆς θυέλλης
πλησίσιος, καὶ αἱ φωναὶ ἐκείναι, ἦσαν ἐσχάτης ἀ-
πελπισίας φωναὶ, ἃς οἱ ναυαγοῦντες ἐξέβαλλον σχεδὸν
ὑπὸ τὰ κύματα.

Ἀμέσως, εἰς τὴν πρώτην τυχούσαν λέμβον, ἐρρί-
φθησαν ἀπὸ τῆς γῆς δύο τρεῖς οἱ θαρραλεώτεροι, ἐν
εἰς καὶ ὁ φιλόφρων Θυέστης, καὶ παντὶ σθένει κω-
πηλατοῦντες, ἤγγισαν μετ' ὀλίγον τὴν κινδυνεύουσαν
ναῦν, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ὕδωρ εἶχεν εἰσελθεὶ παντα-
χόθεν καὶ κατακλῖσει τὰ πάντα.

Πλησιάσαντες λοιπὸν μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των οἱ
ἐν τῇ λέμβῳ, κατώρθωσαν νὰ σώσωσι τοὺς δώδεκα
ἐπιβάτας τῆς ὀλκάδος. Ταυτοχρόνως δ' ἐκείνη εἰς ὕ-
ψελον προσῥάξασα ἐγένετο μετὰ δαινοῦ κρότου ὑπο-
χείριος τῶν μαινομένων ὑδάτων, καὶ κατῆλθε ταχεῖα
εἰς τὸν βυθόν.

Μεταβίβασαν τοὺς ναυαγοὺς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καὶ,
φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξὴν καὶ χαρὰν τοῦ Θυέστου, ὁ
ὅταν τὴν αὐγὴν ἀνεκάλυψε μεταξὺ αὐτῶν τὸν φίλον
του Κλεῖτον, ὅστις, αἰσχυρόμενος διὰ τὴν στάσιν του,
προσεπύθασε ν' ἀποφύγῃ τὰ βλέμματά του. Ἀλλ' ὁ
ἀγαθὸς Θυέστης,

— Κλεῖτε, φίλε μου, ἐκραξε καὶ ἔπεσε παράφο-
ρος εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Μὴ μ' ἐγγίξῃς. Θυέστα! ἀπεκρίθη ἐκείνος
κλαίων. Πιστὸς σὺ εἰς τὴν φιλίαν, μέτριος εἰς τὰς ἐ-
πιθυμίας σου, εἶσαι ἔτι ὁ ἀγαθὸς καὶ σώφρων Θυέ-
στης τῆς Ἑρμιόνης. Ἀλλ' ἐγώ; ἡ λάμψις καὶ αἱ ἡδο-
ναὶ τῶν Ἀθηνῶν ἡμαύρωσαν τὴν νεότητά μου, δια-
φθείραντα τὴν καρδίαν μου, εὐρύναντά τὴν σφαῖραν
τῶν ἀναγκῶν μου, χωρὶς ν' αὐξήτωσι τὴν εὐδαιμον-
σίαν μου· δὲν ἤξευρον νὰ ἐκτιμῶσιν οὐτε τὴν φιλίαν,
οὔτε τὸν ἔρωτα, οὔτε τὴν τύχην, καὶ τοὶ τὰ ἐπλη-
σίατα ὄλα! . . . Ἀλλὰ δὲν μ' ἐξέφυγον εἰσέτι ὧ!
ναί, Θυέστα, κρύπτονται ἐν τῇ καρδίᾳ μου σπέρματα
τῶν ἀρχαίων μου ἀρετῶν, ἅτινα, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν σου,
ἐλπίζω νὰ βλαστήσωσι καὶ νὰ παράξωσιν ἴσως καὶ
καρπούς.

— Ἄφες τοὺς λόγους, ἀπεκρίθη ὁ μετριόφρων Θυέ-
στης· ἔλθε, μὴ χρονοτριβώμεν, ἃς ἀναχωρήσωμεν δι'

Ἑρμιόναν, ὅπου ἀνυπομόνως μᾶς περιμένει ἡ φίλη
Κλεώνη.

Καὶ ἀμφότεροι τότε ὡς ἐξ ἐνὸς αἰσθήματος κινού-
μενοι, ἐδάκρυσαν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς δυστήνου.

Ἐπειδὴ δὲ μικρὰ ὀλκὰς ἀνεχώρει τὴν ἐπαύριον δι'
Ἑρμιόναν, ἐπεβιάσθησαν εἰς αὐτήν, καὶ αἰσίως ἐ-
πλευσαν τὸν ἡμισὺν πλοῦν.

Τότε ὁμῶς, ἐν ᾧ ἐκκμπιον τὸ Σκύλλαϊον ἀκρωτή-
ριον, ἐναντίου ἀνέμου διαρκῆς καταγίγῃς ἠνάγκασεν
αὐτοὺς νὰ παλινδρομήσωσι, καὶ ἀντὶ νὰ ὑπάρχωσιν εἰς
Ἑρμιόναν, ἐπορεύθησαν εἰς τὴν νῆσον Κέων. Ἡ ὀλκὰς
τῶν εὐρύσας ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς Κέω εἰς Ἄνδρον, ἀ-
νεχώρητεν ἀμέσως, καὶ οἱ δύο φίλοι ἔμειναν ἐν Κέῳ
ἐκόντες ἄκοντες, διότι, χειμῶνος ὄντος, οὐδὲν τῶν
ἐγγχωρίων πλοίων ἐτόλμα νὰ ἀποπλεύσῃ. Εὐρόντες
λοιπὸν μικρὸν τινα πόρον ζωῆς ἔμειναν ἐκεῖ μέχρις
ἔσχατος.

Τότε δὲ ἐμβάντες εἰς ἡμιολίαν, ἥτις ἐμελλε νὰ πα-
ράσῃ διὰ τῆς Ἑρμιόνης, ἀπέπλευσαν τῆς Κέω.

Ε΄.

Ἐν τούτοις ἡ δυστυχὴς Κλεώνη, ἀφ' οὗ ὅταν τὸν
χειμῶνα διῆλθε παντοίους λύπης καὶ ἀνυπομονησίας
βαθμοὺς, μόνη, ὡς προέβλεπεν ὁ Θυέστης, καὶ ἀπα-
ρχμύθητος, μίαν περὶ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος πρωΐαν
ἡγέρθη παράφορων.

Ἐπειδὴ δ' ἐκείνη τὸν οἶκτον πάντων αὐτῆς τῶν
συμπολιτῶν, ὅλοι προσεπύθον νὰ τὴν περιβάλῃσι
καὶ νὰ τὴν ἀνακουφίσωσιν, ἀφ' οὗ δὲν ἠδύναντο νὰ
τὴν θεραπεύσωσιν ἐντελῶς. Ἀλλ' εἰς μάτην· αἱ συνε-
χεῖς αὐτῆς παραφοραὶ δὲν ἐλαττοῦντο, καὶ τὸ πρῶ-
τον τῆς κατ' αὐτὰς κίνημα ἦτο νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θά-
λασσαν, ἵνα ὑπάγῃ πρὸς ἀναζήτησιν τῶν φίλων αὐτῆς.
Τότε δὲ διέφευγον αὐτήν, καὶ ἀσυνάρτητοι λέξεις.

— Ἐπικατάρτα, ἔλεγεν, αἱ Ἀθηναί . . . Ὁ ἄ-
πιστος . . . μ' ἐθυσίασε, καὶ ἤδη . . . τὸν βλέπω
χραιπαλοῦντα καὶ εἰς πότου κυλιόμενον . . . Κατάρτα
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του, κατάρτα . . . ὡς ἐλησμονήσεν
ἐμὲ, ἃς τὸν λησμονήσωσιν αἱ νέαι του εὐνοούμεναι, ἃς
τὸν παραιτήσωσιν οἱ φίλοι του, ὡς μὲ παρήτησεν . . .

Καὶ ἔπειτα συνερχομένη ὀλίγον προσέθετεν.

— Ἀλλὰ τί μάτην τὸν καταρῶμαι; Θεοὶ οἵτινες
καταλείψαντές με μὲ περιπαίζουσι, πῶς θὰ εἰσακού-
σωσι τὰς εὐχάς μου; . . . ἀδύνατος φεῦ! ἀπροστά-
τευτος, ἔρημος, κοινὸς γέλως, καὶ ὄνειδος τῶν ἀν-
θρώπων. . . . Καὶ τὸ πάθος αὐτῆς διελύετο εἰς κρου-
νοὺς δακρύων.

Μίαν λοιπὸν τοιαύτην αὐγὴν, ἀναβᾶσα εἰς ὕψωμά
τι διέκρινεν εἰς τόξου βολὴν ἐρχόμενον πλοῖον, καὶ
ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ — ὅπου αἱ ἐλπίδες μου, καὶ ἐγὼ
ἐκεῖ, ἀνακράξασα, ἐρρίφθη κατὰ τῆς ἀβύσσου.

Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ἦν τῷ ὄντι τὸ τῶν φίλων αὐτῆς
καὶ ἐκεῖνοι διέκρινον τὴν φίλην των, χωρὶς ὁμῶς νὰ
ἡξεύρωσι τὴν κατάστασιν τῆς, οὐδὲ νὰ μαντεύσωσι
τὸν σκοπὸν τῆς. Ἀμα λοιπὸν τὴν εἶδαν εἰς τὸν πόν-
τον ριφθεῖσαν, ὡς ἐξ ἐνὸς κινήματος ἐρρίφθησαν καὶ
αὐτοὶ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὡς ἰχθὺς καλυμψῶντες,

κατώρθωσαν νὰ φθίσωσιν εἰς τὸ μέρος, ὅπου αὕτη ἐπνίγει, καὶ νὰ τὴν ἐκβάλωσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν . . .

Ἀλλὰ τὴν ἐξέδωλον πλέον νεκράν . . . Τότε δὲ μετὰ βραχεῖαν οἰγὴν·

— Θυσία, εἶπεν ὁ Κλεῖτος, δὲν δύνάμην νὰ ἐπιζήσω μετ' αὐτὴν, ἀφ' οὗ ὁ τάλας τὴν ἐθυσίασα . . .

Κ' ἔκαμην ἐν κίνημα πρὸς τὸν βυθόν . . .

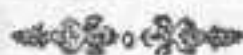
— Περίμενε, ἀπεκρίθη παρὰφορος ὁ θυεστής, μὴν ἐλπίζης νὰ μείνῃς μόνος ἐπὶ τῆς γῆς . . . ὦ! ὦχ! δὲς τὴν χεῖρά σου, καὶ ἀφ' οὗ ἀφήσωμεν πρῶτον τὴν Κλεῖωναν νὰ βυθισθῇ, ὥς τὴν ἀκολουθήσωμεν ἔπειτα καὶ ἡμεῖς.

Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον· ἡσπάζεσθαι τὴν Κλεῖωναν, καὶ τὴν ἐβύθισαν· καὶ ἔπειτα σφριγάζατες ἀλλήλων τὰς χεῖρας, ἐβυθίσθησαν ἀμφότεροι ταύτοχρόνως . . .

Πένθιμος ἡκούσθη φωνὴ ἀλκυόνος καὶ θρηνηδῶς ἐμουρμούοισεν ὁ ἀφρός τῶν κυμάτων . . . Ἰδοὺ τὸ μόνον αὐτῶν ἐπιτάριον . . .

Τὴν ἐπαύριον μνθόντες οἱ Ἰρμιονεῖς παρὰ τῶν ἐν τῇ ἡμιολίᾳ τὸν ὑποδρύχιον καὶ οἰκτρὸν θάλακτον τῶν τριῶν φίλων, κατώρθωσαν δι' ἐπιδεξίου δούτου ν' ἀνακύρῃσι τὰ τρία τῶν πτώματα, καὶ κρύσαντες αὐτὰ ἐνεταφίανσαι τὴν κόριν τῶν ἐξωθεν τῆς ἐρήμου καλῶς τῶν.

Α. Σ. Β.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ ἀσυγκρίτῳ πατρίδι τῶν λαμπρῶν ἐρειπίων, ὅπου τὰ ἔργα τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Ἰκτίνου ἀπαντῶσι πανταχοῦ τὸν θαυμάζοντα ὀφθαλμόν καὶ ἐπιβάλλουσι τὸν θαυμασμόν καὶ ἀκούσιον, ὑπάρχουσι ἢ καὶ μέλεις ἄρτι ὑπῆρχον ταπεινὰ τινα καὶ ἀφκνῇ οἰκοδομήματα, ἐξ ἄλλων προερχόμενα χρόνων, ἄλλην τάξιν ἰδεῶν διεγείροντα, ἄλλας τύχας ἀναπολοῦντα, μετριοφρόνως δὲ κύπτοντα ὑπὸ τὰς ὑψηλοῦς περιγεγομέναις οἰκίαις, ἀλλ' οὐδ' εὐρυθμίας οὐδὲ κάλλους στερούμενα, καὶ ἄγρια καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν στολὴν τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ Ἐρεχθιδίου νὰ ἐλκύσωσι τοῦ φιλοκάλου τὴν προσοχὴν. Τὰ οἰκοδομήματα ταῦτα εἰσὶ μικρὰ καὶ χριστιανικὴ ἐκκλησίαι, ἀνεγερθεῖσαι ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, καθ' ὁμοιόμορφον σχέδιον, καὶ, ὡς ἐξ αὐτοῦ φαίνεται, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν. Περὶ τοῦ ἀνεγείραντος αὐτάς οὐδὲν μαρτυρεῖται ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων, ὑπάρχει ὁμως παράδοσις τις ἦν, καὶ τοι ἀδέσποτον, κρίνομεν ὁμως καλὸν νὰ διατηρήσωμεν, ὅπως αὐτὴ καὶ ἐπιζήσῃ τοῖς ὁσημέρην καταστρεφόμενοις κομψοῖς τούτοις ἐκκλησιδίοις.

Περὶ τὰ 400 μετὰ Χριστόν ἐζη καὶ ἤκμαζεν ἐν Ἀθήναις Λέων τις ἢ Λεόντιος ἢ καὶ κατ' ἄλλους Ἡράκλειτος, Ἑλλήν, δηλαδὴ εἰδωλολάτρης, φιλόσοφος λεγόμενος, διότι τότε ἡ φιλοσοφία, οἷα ἦτον ἡ φιλοσοφία τότε, ἦτον εὐαπόκρητον γρῆμα καὶ πρόχειρον. Ὁ Λέων οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ κακῶς ἀνατεθραμμένος, ἄσωτος καὶ πλεονέκτης· ἴσως ὁ πλοῦτός του ἀπε-

τέλει τὸ ἀξιολογώτερον μέρος τῆς φιλοσοφίας του. Ἔχε δὲ καὶ δύο υἱούς, Οὐαλέριον καὶ Ἀέτιον, ἀλλὰ καὶ μίαν θυγατέρα, Ἀθηναΐδα καλουμένην, ὡραιοτάτην δὲ χαριεστάτην καὶ εὐφροεστάτην, καὶ ἦτις ἐκύσμησε τὰ φυσικὰ προτερήματα ταῦτα, προσθεῖσα καὶ μέγα μέρος τῆς πατρικῆς σοφίας, καὶ πιθανώτατα τὸ καλλίτερον μέρος. Ἡ Ἀθηναΐς λοιπὸν, τοιαύτη οὖσα, εὐγενῆς, ὡραία, πεπαιδευμένη, καὶ πρὸ πάντων πλουσία, ἐνοεῖται ὅτι ἦτον νόμιμη ἐπιζήτητος τοῖς τότε κομψοῖς τῶν Ἀθηνῶν ἐμακαρίζετο δ' ὁ πατήρ ὁ ἔχων τοιαύτην κόρην.

Ἀλλ' ὁ Λέων ἀπέθανε, καὶ πρὸς κοινὴν ἐκπληξιν ὅλων τῶν συμπολιτῶν του, καὶ αὐτῆς δὲ τῆς Ἀθηναΐδος προσέτι, κατέλειπεν ὅλην τὴν μεγάλην περιουσίαν του εἰς τοὺς κακοήθεις υἱούς του, εἰς δὲ τὴν κόρην του οὐδὲν πλὴν ἑκατὸν χρυσῶν, οὗς καὶ αὐτοὺς τῇ ἔρπασαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς. Καὶ οἱ μὲν δύσπιστοι τῶν Ἀθηναίων τότε κακῶς ἔλεγον τοῦ ἀποθανόντος, διὰ τὴν τοιαύτην τινι ἀδικίαν· οἱ δὲ εἰδυμνέστεροι ἤξευρον ὅτι ὁ Λέων, καθ' ὃ φιλόσοφος, ἦτον μάγος, καθ' ὃ δὲ μάγος, ἐγνώριζεν ὅτι ἡ κόρη του εἶχε χρυσὸν ἀνάγκην, καὶ ἄλλοι ἐφρόνον ὅτι ἡ κληρονομία τοῦ κάλλους, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς σοφίας ἦν τῇ κατέλειπεν, ἦν πολυτιμότερα παντὸς ὑλικοῦ πλούτου. Ἀλλὰ τῆς ιδέας ταύτης ἐντελῶς δὲν ἦτον ἡ πρὸς μετρίους θεῖα τῆς νέας. ἦτις παιδιόθεν ὀρρανεθεῖσα τὴν εἶχε ἀναλάβει καὶ ἀναθρέψει. Μήτηρ δὲ διευθυνθεῖσα πρὸς τὰς τότε ἐν Ἀθήναις ἀρχάς, καὶ οὐδὲν κατορθώσα, διότι οὔτε ὁ ἀρχαῖος Ἀρειὸς πάγος ἤκμαζε πλέον, οὔτε οἱ ἀρχαῖοι περὶ ἐπικλήρων ἰσχυρὸν νόμοι, ἀπεφάσιζε, καὶ παραλαβούσα τὴν ἀνεψιάν αὐτῆς, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, συμπάθειαν καὶ δικαιοσύνην παρ' αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος ἐξαιτησομένη.

Δὲν ἀπῆλθε δὲ ἀνευ τινὸς ἐνδυσίμου. Εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνον πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀναβῆ Ἰωαννῆς ὁ Νεώτερος, παρ' αὐτῷ δὲ μεγάλη ἰσχύς, καθ' ὃ μετ' αὐτοῦ συνανατραφεῖς, ὁμῆλξ τις τοῦ αὐτοκράτορος, Παυλῖνος καλούμενος, ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ Βυζαντίου οἰκογενειῶν, καὶ τὸ γένος ἔλκων ἐξ οἴκου συγχλητικῶν, κατὰ δὲ τὸ λοιπὸν νεανίας λαμπρὸς, ὡραῖος, πλούσιος, πάσις παιδείας ἐγκρατής, καὶ τῶν πεποιθμένων φίλος ἐνθερμὸς καὶ προστάτης. Φαίνεται δὲ καὶ ὅτι εἶχε μαθητεύσει παρὰ τῷ Λέοντι, διότι, δικαιοῦματι τοιαύτης τινὸς σχέσεως, θεῖα καὶ ἀνεψιὰ κατέλυσαν παρὰ τῷ Παυλίνῳ. Εὐγλωττος ἦτον ἡ θεῖα, καὶ πειστικώτατοι οἱ λόγοι αὐτῆς, ἀλλὰ πολὺ εὐγλωττοτέρα καὶ πειστικωτέρα ἡ καλλονὴ τῆς ἀνεψίας. ὥστε ὁ Παυλῖνος, οὐδαμῶς πλέον διστάζων περὶ τῶν δικαίων τῆς ἀνέλαβῃ τὴν αὐτῶν ὑπεράσπισιν, καὶ ὁμῆλξε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, καὶ τὴν ἀντί τοῦ αὐτοκράτορος διοικοῦσαν τότε τὸν θρόνον ἀδελφὴν αὐτοῦ, τὴν ἐμφορὴν Πουλχερίαν. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁμῆλξε μετὰ περισσοτέρου ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῶν χαρίτων τῆς Ἀθηναΐδος ἢ περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς, διότι ἦτε Πουλχερίη καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπεθύμησαν νὰ ἰδῶσι τὴν νέαν πρόσφυγα Αἰδῆμων καὶ συνεσταλμένην παρὸς τὴν νεανίαν εἰς τοὺς σεβαστοὺς αὐτῆς προστάτας, εἰς οὓς